

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie VII Pa 306/12 Sąd Okręgowy w Łodzi VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powódki E. W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 sierpnia 2012 r. w sprawie sygn. akt X P 790/11 przeciwko Urzędowi Miasta Ł. o uznanie za bezskuteczne przeniesienia na inne stanowisko oraz obciążył powódkę kosztami zastępstwa procesowego za drugą instancję.

W uzasadnieniu podniesiono, iż Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że powódka nie zdołała wykazać, iż w wyniku reorganizacji w Urzędzie Miasta Ł. pozostało utrzymane stanowisko pracy, które dotychczas zajmowała, a przeniesienie jej do na stanowisko audytora wewnętrznego w Zespole ds. Audytu Wewnętrznego Wydziału Organizacyjnego w Departamencie (...) i Administracji Urzędu Miasta Ł. nastąpiło z naruszeniem w treści art.23 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o pracownikach samorządowych. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w ramach struktur Urzędu Miasta Ł. doszło w latach 2010 – 2011 do zmian organizacyjnych, które doprowadziły do zlikwidowania Biura Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg. Zarządzeniem Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14 października 2010 roku Nr (...), dotychczasowe zadania wskazanej komórki organizacyjnej rozdzielono pomiędzy Biuro Kontroli Wewnętrznej i Skarg oraz Oddział Audytu Wewnętrznego. Na podstawie zaś zarządzenia Prezydenta Miasta Ł. z dnia 8 sierpnia 2011 roku Nr (...) część zadań Biura Kontroli i Skarg oraz Oddziału Audytu Wewnętrznego włączono do Wydziału Organizacyjnego Urzędu Miasta Ł., w którym został utworzony Zespół ds. Audytu Wewnętrznego, zaś w ramach (...) z Mieszkańcami utworzony został Zespół (...).

Sąd podniósł, że rozdzielenie zadań należących do powódki pomiędzy dwie, niezależne od siebie, komórki organizacyjne oraz pomiędzy dwie różne osoby (Dyrektora Wydziału K. K. oraz zastępcę Dyrektora I. W.) w jednej z tych komórek - zajmującej się szeroko pojętym audytem i kontrolą, nie świadczy w żaden sposób o pozorności działań organizacyjnych strony pozwanej, zmierzających do rzeczywistej likwidacji stanowiska pracy odwołującej się. Natomiast wbrew stanowisku skarżącej dokumenty w postaci odpowiedzi Prezydenta Miasta na interpelację, plan audytu za 2012 roku, upoważnienie Prezydenta Miasta dla K. K. i I. W. do dokonywania określonych czynności, czy też zarządzenie Prezydenta Miasta z dnia 30 września 2011 roku Nr 301/W/11 nie prowadzą do konkluzji, iż jedyną osobą wykonującą zadania z zakresu audytu jest I. W., a zakres jego czynności odpowiada czynnościom powódki na poprzednim stanowisku pracy. Stanowisko wyrażone zaś przez E. W. w tym przedmiocie stanowi jedynie jej subiektywną ocenę zgromadzonych dokumentów, dokonaną na potrzeby uzasadnienia jej twierdzeń.

Ponadto za irrelevantne prawnie Sąd uznał zarzuty dotyczące oceny dowodów związanych z oddelegowaniem powódki na okres 3 miesięcy do pełnienia obowiązków służbowych w Wydziale Praw Jazdy i Rejestracji (...). Ocena zasadności działań pracodawcy w tej mierze, w szczególności ich zgodności z treścią obowiązujących przepisów, nie pozostawała bowiem w żadnym związku z przedmiotem postępowania, a więc kontrolą prawidłowości przeniesienia powódki w trybie art. 23 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych na stanowisko audytora wewnętrznego w Zespole ds. Audytu Wewnętrznego Wydziału Organizacyjnego w Departamencie (...) i Administracji Urzędu Miasta Ł.. W konsekwencji Sąd Okręgowy pozostawił poza sferą swych prawnych rozważań ewentualne naruszenie przez pracodawcę przepisów w tej materii.

Mając na uwadze treść wywiedzionych przez skarżącą zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 272, art. 274 ust. 3, art. 275, art. 277 ust. 1,3 i 4 oraz art. 280 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. 2009, Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.) poprzez odmowę ich zastosowania i uchylenie się od oceny stanu prawnego w świetle powołanych przepisów, Sąd uznał, że intencją powódki było wykazanie, iż reorganizacja wewnętrznej struktury organizacyjnej Urzędu Miasta Ł., nastąpiła na mocy zarządzeń Prezydenta Miasta Ł. sprzecznych z prawem, albowiem usankcjonowały one sytuację, w której osoba prowadząca audyt jednostki samorządu terytorialnego (w realiach niniejszej sprawy I. W.) nie podlega bezpośrednio kierownikowi jednostki – Prezydentowi Miasta, lecz Dyrektorowi Wydziału Organizacyjnego – K. K..

Odnosząc się do powyższego Sąd zaznaczył, że kognicja sądu powszechnego nie obejmuje możliwości kontrolowania zgodności z prawem zarządzeń Prezydenta Miasta, albowiem zastrzeżona jest ona wyraźnie jako domena postępowania nadzorczego właściwego organu nadzoru – art. 91 ustawy o samorządzie gminnym bądź postępowania sędowo administracyjnego – art. 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Wyrażony pogląd opiera się zaś zarówno na konstytucyjnym podziale zadań sądownictwa administracyjnego i powszechnego (art. 184 Konstytucji RP), jak również treści unormowań szczególnych dotyczących możliwości wzruszenia aktów organów gminy. W konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, że w toku postępowania prowadzonego przez sąd powszechny obowiązuje zasada związania procedującego sądu treścią konkretnego aktu organu gminy dopóki jego zgodność z prawem nie zostanie zakwestionowana we właściwym postępowaniu. Natomiast konfrontując powyższe z treścią sformułowanych przez skarżącą zarzutów Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy nie był władny do oceny zgodności zarządzeń Prezydenta Miasta z prawem, w szczególności z przepisami ustawy o finansach publicznych, albowiem dysponował materiałem dowodowym, z którego wprost wynikało, że zarządzenia te obowiązują, albowiem ich zgodność z prawem nie została podważona.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że prawidłowym było przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż doszło do faktycznej reorganizacji wewnętrznych komórek organizacyjnych w ramach Urzędu Miasta Ł.. Pochodną zaś wskazanej zmiany organizacyjnej było zlikwidowanie stanowiska Dyrektora Biura Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg (zajmowanego przez skarżącą), albowiem ta komórka wewnętrzna przestała istnieć. W ocenie Sądu zgodnie z art.23 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o pracownikach samorządowych prawidłowym było też przeniesienie powódki na stanowisko audytora. Stanowisko to odpowiadało bowiem jej kwalifikacjom, powódka zaś w apelacji tej okoliczności nie kwestionowała.

W dniu 31 stycznia 2014 r. powódka na podstawie art. 403 § 2 kpc wniosła o wznowienie postępowania zakończonego wskazanym prawomocnym wyrokiem.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, iż w dniu 2 listopada 2013 r. dowiedziała się, że w Urzędzie Miasta Ł. zostało wprowadzone Zarządzenie nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. na podstawie którego wyszły na jaw nowe istotne dla sprawy okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu oraz były nieznanne wydającemu orzeczenie.

W ocenie skarżącej powyższe zarządzenie wskazuje na pozorną likwidację jej stanowiska pracy będącej przyczyną przeniesienia jej na inne stanowisko. Z jego treści wynika bowiem wprost, iż pozwany przywrócił dawną nazwę komórce organizacyjnej, której była dyrektorem tj. ponownie nazwano ją Biurem Audytu Wewnętrznego i Kontroli i nie przeprowadzono konkursu na stanowisko dyrektora, co świadczy o braku powoływanej przez pozwanego reorganizacji.

Skarżąca zaznaczyła, iż wskazane zarządzenie zostało wydane w dniu 25 lutego 2013 r. jeszcze przed zakończeniem postępowania sądowego tj. przed uprawomocnieniem się wyroku Sadu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2013 r. w dniu 26 lutego 2013 r. (przedmiotowy wyrok doręczono bowiem jej pełnomocnikowi w dniu 11 lutego 2013 r.) wobec tego okoliczność ta może stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Dodatkowo skarżąca podniosła, iż wskazane postępowanie toczyło się w oparciu o podrobione dokumenty i oświadczenia (...). Zdaniem powódki pismo z dnia 23.08.2010 r. dotyczące przeniesienia jej do pracy na stanowisko głównego specjalisty w Oddziale Kontroli i Nadzoru Wydziału praw Jazdy i Dowodów Rejestracyjnych zostało sfabrykowane przez skarżącego , pismo to nie zostało jej nigdy doręczone, a tym bardziej nie może należeć do jej akt osobowych pozostawać w obrocie prawnym i powodować jakichkolwiek skutków. Zdaniem skarżącej sprefabrykowano też Upoważnienie Prezydenta do wykonywania czynności audytowych wydany dyrektorowi Wydziału Organizacyjnego tj. osobie nie posiadającej uprawnień audytora i według oświadczenia Prezydenta przez tę osobę nie stosowany. (...) złożył tymczasem nieprawdziwe oświadczenie, że po reorganizacji w sierpniu 2011 r. zakres czynności zarządzającego audytem wewnętrznym i kontrola został podzielony do wykonywania przez dwie osoby – dyrektora i zastępcę dyrektora wydziału Organizacyjnego. Według zaś pisemnego oświadczenia prezydenta czynności zarządzającego

audytem i kontrolą wykonywał tylko jednoosobowo zastępca dyrektora Wydziału Organizacyjnego posiadający stosowne uprawnienia.

Z uwagi na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2013 r. i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu wg. norm przepisanych. Wniosła też o przeprowadzenie licznych dowodów w tym m.in. z zarządzenia Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. w oparciu o który wniosła skargę.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik strony pozwanej wniósł o odrzucenie skargi z uwagi na brak dowodów wskazujących, że powódka dowiedziała się w dniu 2 listopada 2013 r. o wprowadzeniu zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie nadania Regulaminu Organizacyjnego Urzędowi miasta Ł., zaś w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie skargi z powodu braku podstaw do wznowienia postępowania wynikających z art. 403 § 2 kpc.

W uzasadnieniu powyższego pozwany podniósł, iż powódka nie uprawdopodobniła zachowania terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, wynikającego z art. 407 kpc. Powódka bowiem w sposób wiarygodny nie przedstawiła dowodu wskazującego kiedy dowiedziała się o okolicznościach stanowiących podstawę wznowienia, stwierdzając enigmatycznie, iż w dniu 2 listopada 2013 r. odkryła okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Tymczasem powódka w dniach 30 sierpnia i 6 września była osobiście w Biurze Audytu Wewnętrznego i Kontroli i wiedzę o jego funkcjonowaniu mogła zaczerpnąć z umieszczonych w 3 różnych miejscach jego siedziby tablic informacyjnych. Ponadto powódka rozmawiała w tych dniach z pracownicą biura, a ponieważ jak wskazuje materiał sprawy i przedkładane przez powódkę dokumenty, skarżąca na bieżąco przegląda strony internetowe, wiedzę w tym przedmiocie mogła uzyskać w innym terminie.

Zdaniem pozwanego brak też podstaw do wznowienia postępowania, z uwagi na ujawnienie nowych okoliczności, których wcześniejsze uwzględnienie miało by znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz wpływ na wynik sprawy. Przesłanka ta nie zaistniała bowiem na gruncie rozpatrywanego postępowania. Pozwany podniósł, iż spełnił przesłanki z art. 23 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych na podstawie których przeniesiono powódkę na stanowisko audytora wewnętrznego w zespole ds. audytu wewnętrznego w Wydziale organizacyjnym. Pozwany przeprowadził reorganizację w (...) co skutkowało brakiem możliwości dalszego zatrudniania powódki na zajmowanym stanowisku ze względu na jego likwidację. Mając na uwadze zmiany dokonane m.in. zarządzeniem z dnia 25 lutego 2013 r., na które powołała się w skardze powódka, pozwany podniósł, iż powołane Biuro Audytu Wewnętrznego i Kontroli nie jest tożsame z biurem Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg którego dyrektorem była powódka. Pozwany wskazał, iż komórki te co prawda mają zbliżoną nazwę jednakże różni je znacząco zakres zadań (część zadań biura kierowanego przez powódkę przekazana została do (...) z Mieszkańcami, nowopowstałe biuro zajmuje się zaś nadto kontrolą zarządczą i koordynacją procedur oraz weryfikacją projektów Unijnych tj. czynnościami nieobjętymi zakresem kompetencji biura prowadzonego przez powódkę), różna jest ich struktura wewnętrzna (podział na komórki) oraz struktura zewnętrzna (biuro prowadzone przez powódkę podlegało bezpośrednio Prezydentowi w chwili obecnej zaś należy do Departamentu (...) i Administracji, który nadzoruje Sekretarz Miasta Ł.). Tym samym twierdzenia skarżącej co do rzekomego ujawnienia okoliczności faktycznych świadczących o pozorności dokonanych zmian organizacyjnych w związku z kolejną zmianą struktury organizacyjnej pozwanego i częściowym powrotem do dawnego nazewnictwa komórek nie są uprawnione. Powierzenie więc powódce wykonywania innych obowiązków na podstawie art. 23 ustawy o pracownikach samorządowych było więc w pełni prawidłowe.

Co do kwestii braku naboru na stanowisko dyrektora w nowym wydziale podniesiono, iż miał miejsce awans wewnętrzny określony w art. 20 ust. 1 powoływanej wyżej ustawy. Co do zaś twierdzeń powódki, iż postępowanie w sprawie, w której domaga się wznowienia zostało oparte na sfabrykowanych dokumentach, pozwany podniósł, iż powódka po zapoznaniu się z treścią oświadczenia z dnia 23.08.2010 r. odmówiła jego przyjęcia co stosowną wzmianką w jego treści potwierdzili świadkowie. Co do zaś sprefabrykowania Upoważnienia Prezydenta do wykonywania czynności audytowych przez Dyrektora Wydziału Organizacyjnego powyższe twierdzenie skargi jest niejednoznaczne i sprowadza się do kwestionowania przez skarżącą obowiązujących zarządzeń Prezydenta Miast Ł..

W kolejnych pismach procesowych z dnia 25 kwietnia 2014 r. oraz 28 kwietnia 2014 r. skarżąca odniosła się do twierdzeń pozwanego i podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 8 maja 2014 r. powódka poparła skargę a pełnomocnik pozwanej wniósł o jej odrzucenie względnie oddalenie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 399 § 1 kpc. w wypadkach przewidzianych w dziale niniejszym można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Na podstawie określonej w art. 401¹ postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem (§ 2). Podstawy wznowienia postępowania sformułowanie zostały w przepisach art. 401-404 kpc.

Zgodnie z art. 403 § 2 kpc można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Z kolei art. 410 § 1 kpc stanowi, iż sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

Skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy (art. 407 § 1 kpc).

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom pozwanego, brak było podstaw do odrzucenia wniesionego środka zaskarżenia.

W szczególności podnieść należy, iż pozwany żadną miarą nie podważył twierdzeń powódki co do tego, iż o podstawie wznowienia tj. nowych okolicznościach faktycznych i środkach dowodowych, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, konkretnie zaś Zarządzeniu nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r., w którym powódka upatruje dowodu na pozorność przyczyny przeniesienia jej na inne stanowisko pracy skarżąca dowiedziała się w terminie innym niż podaje. W szczególności pozwany nie udowodnił, ani nawet nie uprawdopodobnił, że skarżąca w dniach 30 sierpnia i 6 września 2013 r. stawiała się osobiście w Biurze Audytu Wewnętrznego i Kontroli i że wiedzę o jego funkcjonowaniu właśnie w tych dniach uzyskała ze znajdujących się na terenie urzędu tablic informacyjnych. Nie wykazał też, iż o wskazanych okolicznościach niewątpliwie dowiedziała się od pracownicy biura, która wówczas z nią rozmawiała, bądź przeglądając strony internetowe. Tymczasem samo twierdzenie strony co do istotnych w sprawie okoliczności (art. 227 kpc) nie jest dowodem i powinno być udowodnione przez stronę, która je zgłasza - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W.. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12, poz. 147).

W sprawie znamienne jest, iż powódka w okresie od 23 lipca 2010 r. do 5 sierpnia 2013 r. przebywała na długotrwałych zwolnieniach lekarskich. Wówczas nie świadczyła pracy, stąd też mogła nie wiedzieć o kolejnych zmianach organizacyjnych wprowadzanych u pozwanego. W dniu 5 sierpnia 2013 r. pozwany na podstawie art. 53 § 1 kp rozwiązał z nią stosunek pracy bez wypowiedzenia. Skarżąca straciła wówczas bezpośredni kontakt z pozwanym. Dlatego niewykluczonym jest, iż o wskazanych zmianach wprowadzonych zarządzeniem nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. dowiedziała się właśnie w dniu 2 listopada 2013 r. Okoliczność tą uznać więc należało za uprawdopodobnioną.

Wskazać należy, iż z przedmiotową skargą skarżąca wystąpiła w dniu 31 stycznia 2014 r. Określony w art. 407 § 1 kpc termin do wniesienia skargi został więc dotrzymany, a wniesiony środek zaskarżenia podlegał merytorycznemu rozpoznaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego nieuprawnionym jest twierdzenie skarżącej, iż Zarządzenie nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. stanowi istotną w sprawie okoliczność faktyczną – dowód w sprawie, która mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z której strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Mając na uwadze treść cytowanego już art. 403 § 2 kpc podnieść należy, iż podstawą wznowienia może być tylko ujawnienie okoliczności faktycznych i środków dowodowych które mogłyby w chwili wyrokowania mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia, tj. takich które w chwili wydania rozstrzygnięcia już istniały, ale strona o nich nie wiedziała i nie mogła z nich skorzystać. Okoliczności i dowody później wykryte to bowiem okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnione i nieznanne stronom (zob. postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNC 1969, nr 2, poz. 36). Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi zatem podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r. III PZP 63/68 OSNC 1969/12/208, postanowienia SN: z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, niepubl., z dnia 14 lutego 2007 r., II CZ 120/06, niepubl., z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07, niepubl.). Jeżeli okaże się, że zgłoszona podstawa wznowienia nie miała wpływu na treść wydanego uprzednio wyroku (także z uwagi na to, iż nie istniała do momentu wydania orzeczenia), skarga o wznowienie postępowania podlega oddaleniu (zob. wyrok SN z dnia 30 września 1998 r., I CKN 475/98, niepubl.). Ponadto nie uzasadnia wznowienia postępowania odnalezienie środka dowodowego dotyczącego takich okoliczności faktycznych, które były stronie znane w czasie trwania postępowania i mogły być przez nią powołane oraz wykazywane za pomocą także innych niż odnaleziony środków dowodowych (postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., II CZ 43/07, niepubl.).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy powołane Zarządzenie nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25 lutego 2013 r. wydano już po wydaniu wyroku Sądu Okręgowego zamykającego postępowanie w sprawie, której powódka wznowienia się domaga. Wskazane okoliczności faktyczne związane z jego wydaniem nie istniały w chwili wyrokowania, nie mogły zatem stanowić podstawy wznowienia. Ponadto powódka mogła wykazywać rzekomą pozorność likwidacji jej stanowiska pracy za pomocą innych dostępnych środków dowodowych.

Mając powyższe na uwadze wskazać również należy, iż skarżąca błędnie podnosi, iż Zarządzenie Prezydenta Miasta z dnia 25 lutego 2013 r. wydano jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 stycznia 2013 r. - w dniu 26 lutego 2013 r., a zatem wniesienie skargi o wznowienie na tej podstawie jest uprawnione.

Odnosząc się do powyższego, po pierwsze należy mieć na względzie, iż w myśl art. 363 § 1 kpc. orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia. Jednakże art. 398¹ § 1 kpc stanowi, iż od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Wobec tego wyrok sądu drugiej instancji jest prawomocny z chwilą jego wydania chociaż niekiedy przysługuje od niego nadzwyczajny środek zaskarżenia tj. skarga kasacyjna. Tak więc wyrok Sądu Okręgowego kończący postępowanie w sprawie, którego wznowienia domaga się skarżąca, był prawomocny już z chwilą jego wydania tj. w dniu 17 stycznia 2013 r. nie zaś dopiero w dniu 26 lutego 2013 r.

Po drugie, istotnym jest, iż powoływany przepis art. 403 § 2 kpc nie odnosi się do prawomocności orzeczenia w sprawie, której wznowienia strona się domaga, lecz stanowi o konieczności powołania jako podstawy wznowienia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wobec tego kluczowym w sprawie jest zaistnienie tych okoliczności przed datą wyrokowania nie zaś datą prawomocności orzeczenia, które nie zawsze jak w niniejszym

przypadku są tożsame. Przy czym nie można zapominać, iż wznowienia postępowania można domagać się zasadniczo w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem (art. 339 § 1 i 2 kpc).

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w rozpatrywanej sprawie skarżąca wnosząc o wznowienie postępowania bezsprzecznie powołała się na środek dowodowy, który powstał po wydaniu wyroku w sprawie i po jego uprawomocnieniu. Nie mógł on więc posłużyć do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

W tych okolicznościach jedynie na marginesie wskazać należy, iż skarżąca w sposób nieuprawniony wywiodła, iż reorganizacja mająca miejsce u pozwanego miała charakter pozorny. Bezsprzecznie bowiem, w świetle złożonych w sprawie dokumentów powołane Biuro Audytu Wewnętrznego i Kontroli nie jest tożsame z biurem Audytu Wewnętrznego, Kontroli i Skarg którego dyrektorem była powódka. Zarówno ich zadania jak i struktura organizacyjna kształtują się w sposób odmienny. Częściowy zaś powrót do dawnego nazewnictwa poszczególnych komórek organizacyjnych nie przesądza braku reorganizacji.

Chybionymi są też twierdzenia skargi, iż wyrok oparto na dokumentach podrobionych i sfabrykowanych w szczególności piśmie z dnia 23.08.2010 r. dotyczącym przeniesienia powódki do pracy na stanowisko głównego specjalisty w Oddziale Kontroli i Nadzoru Wydziału Praw Jazdy i Dowodów Rejestracyjnych, oraz Upoważnieniu wystawionym przez Prezydenta dyrektorowi Wydziału Organizacyjnego uprawniającym go do wykonywania czynności audytowych.

Podkreślenia wymaga, iż nie można również żądać wznowienia postępowania na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym, gdyż zarzut fałszu dokumentu był zgłoszony w dotychczasowym postępowaniu i został przez sąd uznany za bezzasadny (zob. wyrok SN z dnia 22 grudnia 1970 r., III CRN 327/70, OSNC 1971, nr 7-8, poz. 139). Tymczasem Sąd Okręgowy wydając wyrok z dnia 17 stycznia 2013 r. szczegółowo odnosił się do kwestii rzekomo nieuprawnionego przeniesienia powódki do pracy w Oddziale Kontroli i Nadzoru Wydziału Praw Jazdy i Dowodów Rejestracyjnych, wskazując na brak jej znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nadto, Sąd podniósł też, brak możliwości podważenia wiążących decyzji Prezydenta Miasta w tym udzielanych przez niego upoważnień bez wzruszenia ich w postępowaniu administracyjnym. Sąd Okręgowy miał przy tym na względzie zarzuty „sfalszowania i sprefabrykowania” powołanych na wstępie dokumentów, gdyż były one również pośrednio podnoszone przez skarżącą w postępowaniu apelacyjnym i uznał ich bezzasadność. Twierdzenia skargi w tym zakresie nie mogły więc także prowadzić do wznowienia postępowania.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 412 § 2 kpc w związku z art. 406 i art. 391 § 1 kpc oddalił skargę powódki o wznowienie postępowania jako całkowicie bezzasadną.